

θλιβερή λέξη αέρχεται», πού κρύβει μέσα της ότι πωθητό και λυπηρό φαντάζεται ο νοῦς και η καρδιά.

Ἡ μάνα παρακαλάει στὸν θαλασσινό, τὸν Ἅγιο Νικόλα, γρήγορο ἔργου τοῦ βαρυβουίρου παιδιοῦ της κι' ἡ δύστυχη ἀδελφὴ μὲ τὴν παρθενικὴ κι' ἀμόλυπτη ψυχὴ της ζητάει ἀπὸ τὸ Θεὸ παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα. Μὲ τί τρεμουλιαστὰ χέρια, μὲ τὴ συγκίνησῃ θ' ἀρπάξουν τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ναύτη καὶ μὲ τί χτυπόκαρδο θὰ τὸ διαβάσουν στὴν ἄκρη τοῦ πελάου.

Γλυκὸ χωριό, πού κρύβεις μέσα σου κάθε γλυκὸ καὶ ἱερό αἶσθημα, κάθε οὐράνιο καὶ θεῖο μεγαλεῖο, πόσους γλυκοὺς καὶ θλιβεροὺς στοχασμοὺς, μοῦ φέρνεις στὴν πολυπάθητη καρδιά, ὅταν ἐδῶ στὴν ἔρημη ζενιτιὰ αἰσθάνομαι τὸ ἱερὸ ὄνομά σου.

Ὅθωνοί.

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΥ

ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

ΤΗΣ ΑΠΘΗΣ ΤΟ ΝΕΡΟ.

Ποῦ εἶναι τῆς λήθης τὸ νερό ;
 νὰ πῶ, σταλιὰ νὰ μὴν ἀφήσω. . .
 ποῦ εἶναι τῆς λήθης τὸ νερό,
 ποῦ τόσα χρόνια λαχταρῶ
 τὸ κάμα μου νὰ σβύσω ; . . .

Εἶχε τῆς κόλασης φωτιὰ
 ἔς τὰ μαῦρα μάτια της ἐκείνη . . .
 εἶχε τῆς κόλασης φωτιὰ,
 καὶ φλόγα μοῦ ἄναψε πλατειὰ
 ἔς τὰ στήθεια ὅπου δὲν σβύνει ! . .

Ποῦ εἶναι τῆς λήθης τὸ νερό,
 τὰ σωθικά μου νὰ δροσίσω . . .
 γιὰ τὸ δάκρυο τὸ πικρὸ
 ποῦ ἄθελα πίνω ἀπὸ καιρὸ
 γυρνάει τὴν φλόγα πίσω ! . .

ΦΩΤΙΟΣ Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιδοῦρημα TH. BENTZON).

(*Ἴδε σε.λ. 295).

Κάποιες φορές συναντοῦσα τὰ ἀγαθὰ του καὶ εὐλικρινῆ μάτια πού τὰ κάρφωνα ἐπάνω μου μὲ ἀγωνία, ἀλλὰ, μόλις ἔβλεπε πού τὸν παρατηροῦσα, ἀνελάμβανε ἕνα ὕψος ἤρεμο καὶ ἤρχιζε νὰ ὀμιλῇ διὰ πράγματα... Θεέ μου, ἀδιάφορον αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, ἀλλὰ πού μὲ ξεκούραζαν ἀπὸ τίς ἐμπαθεῖς βλασφημίες πού μοῦ ἔφερε τὸ ταχυδρομεῖον. Εἶχε τόσον σεβασμὸν καὶ αὐταπάρησιν ἐκεῖνο τὸ βλέμμα των!... Οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἔγνος προσβολῆς τῆς φιλοτιμίας, ἐνῶ ὁ ἄλλος !... Ἐφαίνετο ἀπέναντι τοῦ ἄλλου ὅτι ἤμην ἐλλιπὴς πρὸς τὰ ἱερώτερα καθήκοντα διότι ἤρνηθην νὰ τῶ ἀνίγω, διότι αὐτὸ ἀκριθῶς ἐζητοῦσε. Μὲς' στὸν θυμὸ του ἔρριψε τὸ προσωπεῖον. Ἔ! λοιπὸν, ἐγὼ θέλω νὰ λέγω τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά των, νὰ, ὀνομάζω τρέλλα μιὰ τρέλλα καὶ ἰδιοτροπία μιὰν ἰδιοτροπία. Τὰ ἀπροσδιόριστα δικαιοῦματά του πάθους, τὸ ὕψος τῆς ἐντελοῦς παραδόσεως τοῦ ἀτόμου, ὅλα αὐτὰ τὰ μεγάλα λόγια μὲ τὰ ὀποῖα, μὲ στολὴν τὴν ἐπιείκειαν, σκεπάζουν ἀδυναμίας, ἐπικινδύνους ἄλλως τε καὶ ἐνόχους, δὲν ἐξάπατοῦν παρὰ ἐκείνους πού ζητοῦν νὰ γελασθοῦν. Μόνη ἡ ἀφοσίωσις ἀξίζει νὰ τὴν θαυμάζουν, ὁ δὲ λόρδος Μέλτων εἶναι ἀφωσιωμένος καὶ ἔτοιμος διὰ τὰς θυσίας πού τοῦ στοιχίζουσι τὸ περισσότερο. Μοῦ τὸ ἀπέδειξε μὲ τὴν μακρὰν ἐπιφύλαξιν του, μὲ τὴν φροντίδα πού εἶχε νὰ μὴ θίξῃ μαζί μου κανένα ζήτημα πού εἰμποροῦσε νὰ μὲ εἶναι ὀχληρόν.

Δὲν μοῦ ἔκαμε ποτὲ καμμίαν ἐρώτησιν, ἀλλὰ κατελάμβανον τὴν ἀνήσυχον ἔκφρασιν τῆς μαρφῆς του, ἤσθανόμην πού ἔλεγε : « Ἄρά γε ἐξάφνα θὰ ἐξαφανισθῇ σὰν καπνὸς εἰς τὸ ἄπειρον ; » καὶ πού συγκρατοῦσε τὴν ἀναπνοήν του, τρόπον τινα, ἀπὸ φόβον μήπως ὠθήσῃ τὰ πράγματα.

— Λοιπὸν ἐφέτος δὲν θὰ πᾶτε στὸ Λονδίνον ; τὸν ἠρώτησε τελευταίως ἡ πενθερά μου.

— Μ' αὐτὸ τὸ χιόνι δὲν μπορεῖ πειὰ κανεὶς νὰ κυνηγήσῃ εἶπεν ὁ υἱὸς τῆς τὰ clubs ἀρχίζουν νὰ εἶναι εὐχάριστα. Αὐριον ἀναχωρῶ.

— Σεὶς δὲ, μίσσες Νέβιλ, ἠρώτησε δειλῶς ὁ λόρδος Μέλτων, πότε θὰ ἀφήσετε τὸ Μπιτοσγῶβ ;

Εὐκόλα μὴ ἔδιδε νὰ ἐνοήσω μ' αὐτό :— "Ὅσο θὰ ἦσθε ἐδῶ θὰ μένω καὶ ἐγώ».

— Ἐγώ, ἀπήντησα, μόλις ἤλθα, διατί θέλετε νὰ ἀναχωρήσω ; πού νὰ ὑπάγω ;

— Ἐνόμιζα... μοῦ εἶχατε ἔπη ὅτι εἶχατε σκοπὸν νὰ μένετε στὴν Γαλλίαν.

— Λέγει κανεὶς τόσα πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν κάμνει κατόπιν !